

SJEĆANJE NA
FRANU ŠIMUNOVIĆA I KSENIJU KANTOCI

SJEĆANJE NA
FRANU ŠIMUNOVIĆA I KSENIJU KANTOCI

Umjetnička galerija, Hrvatskog kulturnog središta
Založbe kralja Tomislava - Čapljina
Trg hrvatske slobode br. 1

Čapljina, 2018.

Želimir Janež
SJEĆANJE NA KSENIJU I FRANU
terakota; v. 29 cm

SRETAN SPOJ LJUBAVI, UMJETNOSTI I SAMODARJA
FRANO ŠIMUNOVIĆ – KSENIJA KANTOCI – VJEKO BOŽO JARAK

(u znaku sjećanja na velikane hrvatske umjetnosti 20. st. i zahvalnosti donatoru na darovanim umjetninama)

I.

Slike Frana Šimunovića i skulpture Ksenije Kantoci, izložene na 40. izložbi Založbe kralja Tomislava, izabrane su iz bogatih fundusa Umjetničke galerije u Čapljini i Galerije Mostarsko-duvanjske biskupije u Mostaru. U njihove zbirke dospjele su u sklopu dviju velikih donacija Vjeka Bože Jaraka koji je nakon više desetljeća marnog sakupljanja djela hrvatskih modernih klasika odlučio svoje blago – stečeno poglavito otkupima od sâmihi umjetnika – darovati kulturnim ustanovama hercegovačkog mu zavičaja: mostarskoj Galeriji za budući dijecezanski muzej (1989.) i Hrvatskom kulturnom središtu u Čapljini (1999.).

Vjeko Božo Jarak rođen je 15. studenoga 1931. u Dubravama, Podkosi - zaseoku smještenom na pola puta između Čapljine i Stoca. Završio je bogosloviju i predavao teologiju u Sarajevu, Mostaru i Dubrovniku. Ljubitelj je moderne likovne umjetnosti i vrsni poznavatelj njene povijesti, što pokazuju objavljene mu knjige i studije s tog područja. Franu Šimunovića i Kseniju Kantoci upoznao je krajem 60-ih i otad je s golemim poštovanjem, rekla bih i ljubavi, predano pratio rad dvoje umjetnika sve do njihove smrti. Za čestih je posjeta Zagrebu obavezno pohodio njihov atelijer u zagrebačkoj Vončininoj ulici želeći vidjeti što su novo ostvarili, s njima i nadugo razgovarati o umjetnosti, duhovnim i egzistencijalnim pitanjima, a k tomu je u svakoj prilici ovom samozatajnom umjetničkom i bračnom paru bio pri ruci. Osim toga, u kojoj god bi prodajnoj galeriji naišao na Ksenijin crtež ili terakotnu figuru, Franino ulje ili akvarel, brže-bolje bi ih otkupljivao. Naposljetku, sakupio je golemu umjetničku građu dvoje umjetnika: Ksenijinih skulptura i crteža više od 300, a Franinih ulja, akvarela i crteža više od 200. Naša izložba prezentira 36 djela nastalih poslije skolastičkih godina obaju umjetnika i u dugom vremenskom rasponu od 40-ak godina što pruža zornu sliku njihova stvaralaštva, gotovo paradigmatu umjetničkih postignuća ovog sretno sljubljenog para umjetnika koji su stvarali jedan neovisno o drugom, koji su se izražavali u različitim likovnim medijima – jedan misli bojom, drugi oblikom – ali opet osjećaji su im zajednički i u stalnom su dosluhu, nadopunjavanju i međusobnom poticanju na rad.

Skulpture Ksenije Kantoci i slike Frana Šimunovića nadahnute su bićima i krajobrazom Dalmatinske zagore, njenom kršćanskom tradicijom i običajima, podnebljem škrtog kamenjara i vjekovnom borbom tamošnjih ljudi za opstankom. U tom su djeliću svijeta oboje umjetnika nalazili svu silu nadahnuća za svojstvena im propitivanja esencije čovjekova života i sudbine pojedinca unutar vlastitih umjetničkih i egzistencijalnih datosti. Njihova posvećenost čovjeku i krajobrazu Zagore rezultirala je u mah prepoznatljivom motivikom – u Ksenije: ukipljenim ženama s dječicom priljubljenom uz njedra majke, u Frane: uplošenim kamenjarima s izbrazdanima međama životodajne zemlje crljenice – i, što je vrednije, kiparskim i slikarskim djelima iznimne doživljajne uvjerljivosti, neporeciva duhovnog naboja i moderne interpretativne čistoće. Duboko osjećajući svoje vrijeme i iskonske vrijednosti čovjeka i prirode, Ksenija Kantoci i Frano Šimunović opjevali su proto-krajoлик južne Hrvatske i njenu stoljetnu tradiciju suvremenom himnom oblika i boja skladanom na impulsima srca i plodnosne snage svojih umjetničkih spoznaja.

1. POTKOSA U STOLAČKIM
DUBRAVAMA, 1970-1980.
ulje/platno; 65 x 80 cm

Sasvim je razumljivo da su ta i takva njihova djela Boži Jaraku, slobodnomislećem intelektualcu imanentna čovjekoljublja koji se protivi zatiranju duhovne tradicije hrvatskoga naroda i omalovažavanju nacionalnih osjećaja, bila od prvorazredna značaja za njegovo drugo poslanje: promicatelja hrvatske moderne likovne umjetnosti u Bosni i Hercegovini, poglavito autora koji svojim stvaralaštvima svijetu nude sliku vlastita identiteta i njegovih značajki; od zavičajnih ishodišta, iskustvenih spoznaja i emocionalnih prerogativa do etičkih, duhovnih i svjetonazorskih supstanci od kojih su sazdani.

II.

Ksenija Kantoci rođena je 9. srpnja 1909. u Trebinju gdje su joj službovali roditelji, otac Melkior rodom iz Pregrade u Hrvatskom zagorju kao sudac, a majka Savka rodom iz Slavonskog Broda kao učiteljica. Već 1911. umire joj majka pa Ksenija s bratom Vladimirom odrasta u Banjoj Luci pod okriljem pomajke i oca koji je zbog prirode posla često mijenjao boravišta. Nesretna sudbina gubitka najbližih pratila je Kseniju tijekom cijele mladosti. Otac i polusestra Mira umiru 1917. i devetogodišnja Ksenija dolazi u Zagreb gdje otad o njoj brine bračni par Miroslav i Anka Albrecht, njeni rođaci po majci. U Zagrebu Ksenija završava srednju školu. Premda je bila prinuđena zaposliti se kao bankovna službenica, nije ju napuštala nada u nastavak školovanja, i to umjetničkog smjera. Uz rad u banci pohađa privatne tečajeve iz medaljarstva kod Ive Kerdića, modeliranja kod Frana Kršinića i crtanja kod Ljube Babića, sve redom uglednih umjetnika i vrsnih pedagoga ondašnje zagrebačke Umjetničke akademije. Bratova smrt 1931. godine silno je potresla Ksenijinu senzibilnu narav i teško je narušila njezino zdravlje pa je odgoda sustavnijeg umjetničkog školovanja bila neminovna.

Od 1933. studira na Akademiji likovnih umjetnosti u kiparskoj klasi Frana Kršinića, a diplomu kiparice stiče 1937. u klasi Roberta Frangeša Mihanovića. Slijedio je odlazak u Pariz i višemjesečni studijski boravak tijekom kojeg upoznaje tamošnju napućenu internacionalnu likovnu scenu, a veće zanimanje pokazuje jedino za djela francuskog kipara Antoinea Bourdella. Po povratku u domovinu egzistenciju si osigurava pedagoškim radom na građanskim školama u Zagrebu, Osijeku i Varaždinu te usporedo stvara niz realističkih portretnih studija i niz bezimenih glava u sadri lišenih opisnih detalja.

Godine 1940. Ksenija Kantoci svojim prvim javnim nastupom u Zagrebu, na skupnoj izložbi hrvatskih umjetnika u Meštrovićevu Domu likovnih umjetnosti, privlači pozornost javnosti svojim osebnim portretima djevojačkih glava sažeta volumena i reduciranih detalja, ali i zadržanih bitnih osobina modela. U desetljeću koje je slijedilo s nizom ostvarenih sadrenih, brončanih i kamenih glava zatvorenih obrisa, koje redovno izlaže na revijalnim izložbama hrvatskih umjetnika u Zagrebu i inozemstvu, Kantocijeva se na hrvatsku likovnu scenu ne samo vinula, nego i afirmirala kao rijetko sabrana kiparska osobnost usredotočena na osjećajno promišljanje kiparske forme čistih i punih volumena.

Polovicom prošloga stoljeća u Zagrebu je otvorena Akademija primijenjene umjetnosti (1950.) na kojoj su predavala eminentna imena iz hrvatskoga umjetničkog i kulturnog miljea. I Ksenija Kantoci je bila među njima kao imenovana profesorica kiparskih vještina. Nažalost, na ovoj obrazovno i programski napredno oformljenoj umjetničkoj školi, pedagoški angažman Kantocijeve

zbog njezina narušenog zdravlja trajao je jedva godinu dana. Sâma Akademija pak osposobila je tek jednu generaciju umjetnika, jer je iz nerazumnih i posve neopravdanih razloga ugašena 1955. Ipak, u te je cigle četiri godine Akademija primijenjene umjetnosti uspjela obrazovati jednu sjajnu, možda i najsjajniju, generaciju umjetnika 50-ih godina prošloga stoljeća koji su u nadolazećim desetljećima stasali u bastione interdisciplinarnog pristupa umjetničkom stvaralaštvu, primjerice: Zlatko Bourek, Jagoda Buić, Vasko Lipovac i Zvonimir Lončarić.

2. ŽENA IZ ZAGORE, 1955
terakota; v. 32 cm

Od 1951. kiparica Ksenija Kantoci djeluje kao slobodna umjetnica. Ne pristajući na kompromise egzistencijalne ili umjetničke prirode, stvara izvan likovnih grupa onoga vremena koje su se mahom sukobljavale ne samo oko epohalnog pitanja: figuracija ili apstakcija, nego i oko poimanja što je primjerenije novom vremenu: geometrijska ili gestualna apstrakcija. Svjesna svoje samozatajne umjetničke prirode i sigurna u odluci da se valja odmaknuti od zaraćenih strana, s Franom Šimunovićem, svojom srodnom dušom s kojom dijeli umjetnička uvjerenja, 1953. godine tri tjedna boravi u Parizu. Za oboje umjetnika pariški boravak nije bio od presudna značaja. Tijekom sljedećih pet stvaralačkih desetljeća Ksenija Kantoci ostvarila je apsolutno samosvojno

moderno kiparsko djelo trajnih umjetničkih vrijednosti. Posvojivši duhovno i tradicijsko naslijeđe Šimunovićeve zavičajne Dalmatinske zagore, ostvarila je opus koji odlikuju monumentalna jednostavnost, fascinantna sabranost u izvedbi vlastite kiparske zamisli, iskonska simbolika i sjajna usklađenost forme s građom od koje je sazdana. Bilo da je riječ o drvu, terakoti ili bronci, sakralnim, mitološkim ili svjetovnim temama, kipovi Ksenije Kantoci ne razmeću se dimenzijama ili gestualnošću niti mistificiraju stvarnost. U svojoj središnjoj temi – arhetipskim ženskim figurama, simbolima mukotrpnog, ali uznositog života – oblikovala je iskonsku težnju čovjeka za opstankom ljudskoga roda, obitelji i duhovnih vrijednosti u životu humanih bića. Upravo stoga njezin opus jest ssevremen i neporecivo je vrijedan za duhovnu obnovu hrvatske skulpture druge polovice 20. stoljeća.

Godine 1964. sudjeluje na 4. međunarodnom simpoziju kipara u Kostanjevici na Krki, a 1976. na međunarodnom simpoziju kipara „Forma viva“ u Krapini. Na oba simpozija kipari su za izvedbu svojih djela dobili drvo koje je Ksenija zdušno prigrlila i ostala mu vjerna do kraja svoga stvaralačkog vijeka. Za dopisnu članicu JAZU-a izabrana je 1979. godine. Dobitnica je i šest nagrada za kiparstvo, od kojih ističemo Nagradu Grada Zagreba 1960. i Nagrade Vladimir Nazor – 1972. godišnju za kipove izložene u Galeriji Forum, a 1985. za životno djelo. Pet godina kasnije Moderna galerija i njezini djelatnici s golemom su zahvalnošću primili na dar od Ksenije Kantoci četiri crteža i dvadeset skulptura, malih i velikih figura „Žena iz Zagore“ te „Jahačica“ i začudnih „Sudbenica“ (Dimnjaka), nastalih između 1954. i 1983. godine, sve redom stilski i morfološki paradigmatička djela njenog fascinantnog kiparskog opusa.

Već je spomenuto da je Ksenija Kantoci srodnu umjetničku dušu našla u slikaru Frani Šimunoviću. Vjenčali su se 1951. godine, a njihova ljubav i uzajamno poštovanje bili su zauvijek. S Franom je Ksenija dijelila dobro i zlo života, umjetničke poticaje i kršćanski svjetonazor; od istinske predanosti humanističkim vrijednostima, umjetničkih i etičkih uvjerenja do duboko usađene ljubavi prema čovjeku kojemu su oboje svojim djelima vazda težili služiti. Neraskidiva je bila njihova zajednica, a svojim su se zajedničkim istupima na izložbama potvrdili kao samosvojne umjetničke ličnosti čiji su se opusi čudesno integrirali u jedinstvenu umjetničku dionicu hrvatske likovne umjetnosti 20. stoljeća.

Jedno bez drugoga nisu mogli živjeti. Ksenija Kantoci, shrvana gubitkom supruga Frane († 28. III. 1995.), preminula je 6. IX. iste godine u njihovom zagrebačkom domu u Vončininoj ulici.

III.

Frano Šimunović rođen je 10. listopada 1908. u naselju Kraj, malome mjestu općine Dicmo u Dalmatinskoj Zagori, gdje mu je otac Dinko, veliki pripovjedača hrvatske moderne književnosti rodom iz Knina, bio prvim učiteljem (1901. - 1909.). Osnovnu je školu pohađao u Dubrovniku i Splitu, a veliku je maturu položio na splitskoj Realnoj gimnaziji. Godinu dana radio je kao crtač u tamošnjoj Pomorskoj upravi, a preseljenjem obitelji u Zagreb 1929. godine stekli su se uvjeti za mladićev studij arhitekture na Tehničkom fakultetu, utemeljenom tri godine ranije zahvaljujući reformi zagrebačkog Sveučilišta i uzdizanju dotadašnje Visoke tehničke škole. Na fakultetu je izdržao samo tri mjeseca i od jesni 1930. studira slikarstvo na Umjetničkoj akademiji. Diplomirao je 1934. u klasi profesora Ljube Babića i kao najbolji student toga godišta odmah je zatražio stipendiju francuske vlade za usavršavanje u Parizu. Kako je molba bila odbijena, kipar Ivan Meštrović, ondašnji rektor Akademije i prijatelj slikarova oca, s brodovlasnikom Božidarom Bancem, financijerom kiparova pothvata gradnje mauzoleja obitelji Račić u Cavtatu, mladom su umjetniku ponudili stipendiju za jednogodišnji boravak u Španjolskoj.

Ponuđenu stipendiju Šimunović je objeručke prihvatio i u jesen 1934. započinje svoje plodonosno studijsko putovanje po Španjolskoj. Oduševljava se Goyom i kopira djela velikih majstora te stvara niz akvarela i ulja s prizorima maškarata, cirkuskih predstava i figuralnih te pejzažnih studija. Toledo, Valencija, Oviedo i Madrid s velebnim muzejom Prado i prvorazrednim slikama Goye i Velásqueza osvojili su Frana Šimunovića i u mnogočemu su obilježili formativno razdoblje njegova slikarskog izričaja. Kamenjar pak južne Španjolske, osobito Andaluzije koja je Šimunovića podsjetila na njegovu Zagoru, nedvojbeno je već tada trasirao put njegova slikarskog rukopisa.

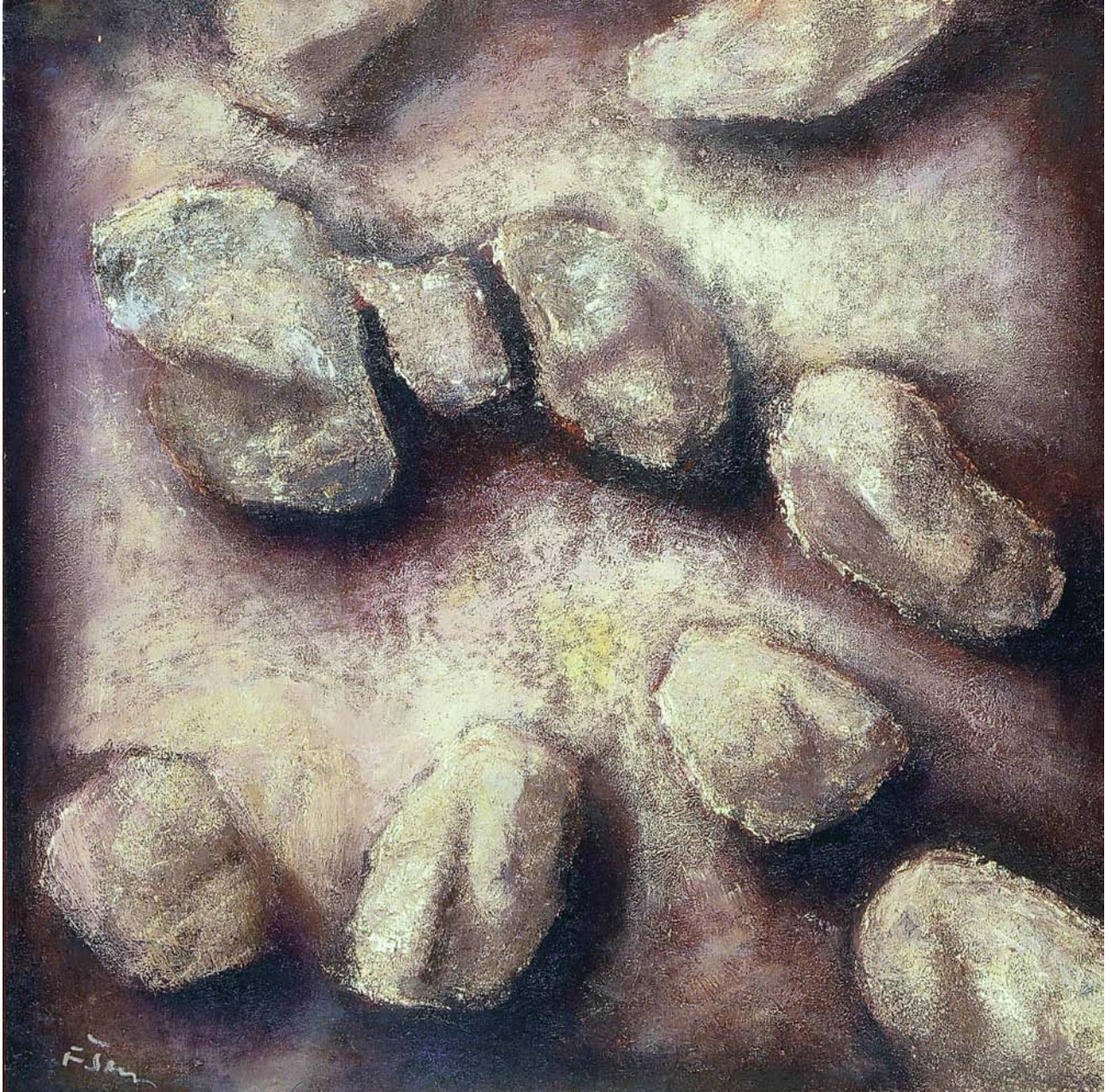
Po povratku u Zagreb, na samostalnoj izložbi održanoj 1935. u Salonu Ullrich, izložio je niz djela nastalih tijekom devetomjesečnog studijskog boravka u Španjolskoj; brojne sepije s prizorima iz života ljudi s madridske periferije, uljane studije andalužanskog krajobraza te slike rađene u Pradu po djelima velikih majstora španjolskoga slikarstva. O toj je Šimunovićevoj izložbi slikar i strogi kritičar Ljubo Babić, zasvjedočeni apologet starih španjolskih majstora – koji je ranih 20-ih također boravio u Španjolskoj iz koje je u Zagreb donio niz svojih fascinantnih veduta Toleda i pejzaža Katalonije – napisao u Obzoru (76/1935.) vrlo pohvalnu kritiku. Nekoliko prvorazrednih španjolskih crteža izlagao je Šimunović i 1938. godine na velikoj izložbi Pola vijeka hrvatske umjetnosti u Meštrovićevu paviljonu te sporadično na godišnjim izložbama hrvatskih umjetnika koje su usprkos ratu i okupaciji od 1941. do 1944. redovno održavane u zagrebačkom Umjetničkom paviljonu.

3. SJEĆANJE NA GOYU, oko 1936.
ulje/platno; 120 x 66 cm

Uoči rata 1940. slikar boravi u Dubrovniku gdje radi portrete i brojne studije u prirodi, a tijekom ratnih godina živi uglavnom u Zagrebu, gdje slika motive iz predgrađa; cirkuske scene, vedute obližnje mu gostionice na zagrebačkoj periferiji, seljanke iz zagrebačke okoline... Za ljetnih razdoblja odlazi u Dalmaciju, najčešće u Zagoru, gdje slika težake pri radu u vinogradima, panorame vrličke gradine i najviše pejzaže hrapavog kraškog kamenjara s otočićima crljenice i skutrenim zaseocima pod gradinama. Već u prvim danima poraća, potresen strašnim razaranjima i stradanjima ljudi, izdaje mapu crteža „Pod okupacijom“ (1946.). Riječ je o ciklusu sepija nastalih od 1942. do 1944. na kojima se mrljama ocrtani likovi i njihove sjene kreću u koloni koja izlaz ne vidi niti ga može naći. Male su to slike lišene deskriptivnosti i ratno-huškačka znakovlja, a prepune asocijacija i sugestivne izražajnosti koje ih čine velikim djelima ratne tematike u nas. Gotovo sve Šimunovićeve slike nastale do početka 50-ih godina, u kojima element naracije autor još nije posve apstrahirao, razvidna su uporišta za kasniju morfologiju slika s krajnje reduciranom perspektivom i ujedno su anticipacija motiva praznoga kamenjara koji je rezultat razložna i rijetko iskazana kontinuiteta u hrvatskom modernom slikarstvu.

U Pariz, kamo je želio otići još kao student, prvi se put otputio sa suprugom Ksenijom Kantoci 1953. godine. Zadržali su se kratko. Grgo Gamulin u slikarovo monografiji navodi „oko 24 dana“ (str. 119). U svjetsku slikarsku meku Šimunović je došao u zreloj životnoj dobi od četrdeset i pet godina i već posve izgrađena umjetničkog habitusa. Stoga, nije čudno da ga „frančezarije“, kako bi kazao Babić, nisu niti dotakle. Po povratku u domovinu bez ikakvih je kolebanja nastavio svoj put k međama i kamenjaru Dalmatinske zagore. Slijedile su godine vrlo plodnog slikarskog rada u atelijeru i zavičajnom podneblju, brojne samostalne izložbe zajedno sa Ksenijom Kantoci, sudjelovanja na tuzemnim i inozemnim izložbama hrvatskih umjetnika, posjete i obilasci pariških, venecijanskih, Münchenskih i bečkih izložbi te međunarodni uspjesi i priznanja. Primjerice, godine 1958. Šimunović je za sliku „Zagora“ odlikovan godišnjom Nagradom Guggenheim međunarodne Zaklade Solomona R. Guggenheima za najbolje djelo nacionalnog majstora. Riječ je o slici kojom se Šimunović okreće tako zvanom sintetičkom slikanju kamenjara na granici nadrealnog izričaja, što je dominantna značajka njegovih kasnijih djela.

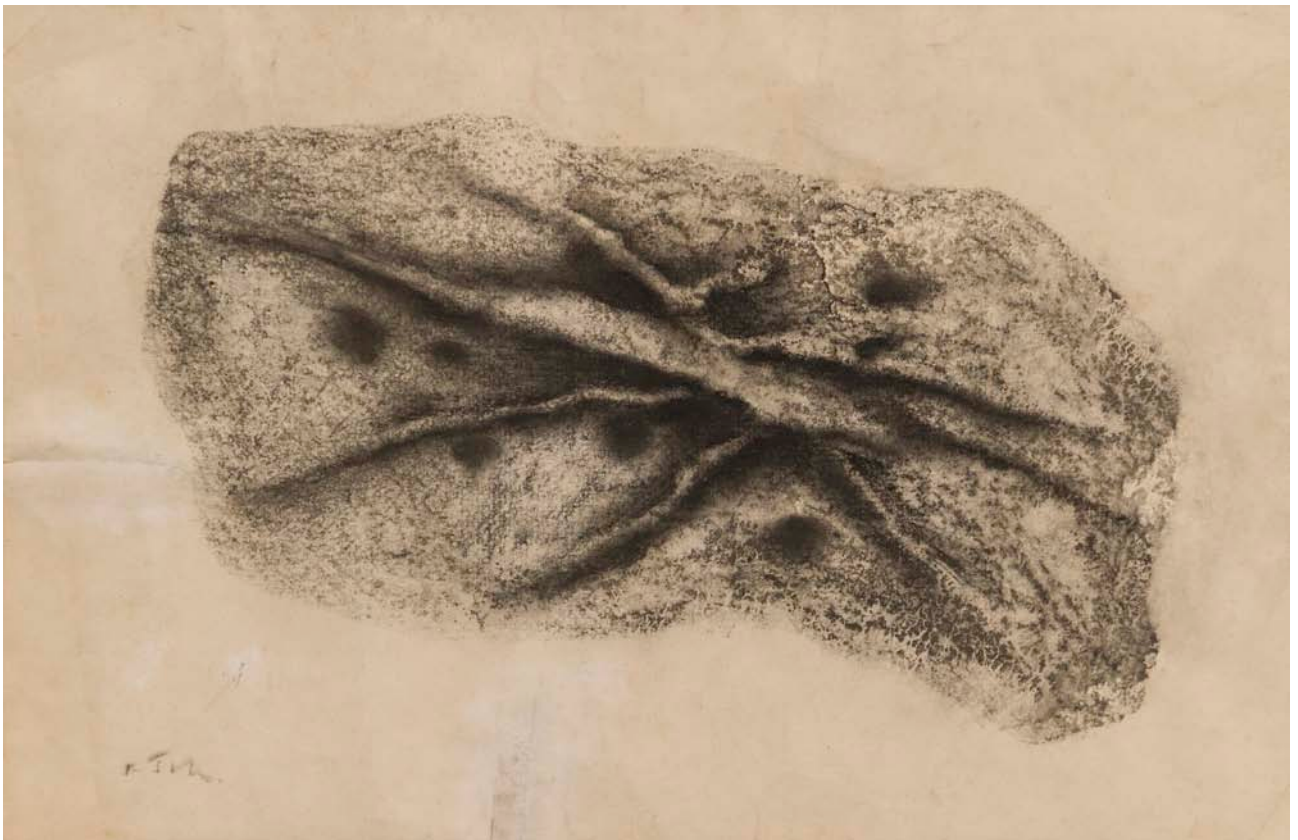

4. DAVNI TRAGOVI, 1980.
ulje/platno; 102 x 100 cm

Godine 1964. sudionik je Venecijanskog bijenala s ondašnjom zagrebačkom reprezentacijom autora među kojima su bili i Edo Murtić, Zoltan Prica, Ordan Petlevski, sve kolege slikari s kojima će Šimunović niz godina angažirano djelovati i u okviru zagrebačke Galerije Forum koju su utemeljili 1969. Uz slikarstvo kao svoj isključivi poziv, ilustrirao je Grimmove bajke i knjigu „Duga i alkar“ svoga oca Dinka. Za film redatelja Kreše Golika „Djevojka i hrast“, snimljenom 1955. prema istoi-menoj priči Mirka Božića, Šimunović je birao eksterijere i, dakako, izabrao je polje Dicmo u kršu splitske Zagore i naselja koja ga okružuju (Kraj, Prisoje, Oseje i dr.). S filmskom ekipom tijekom snimanja u Zagori boravi i Ksenija Kantoci, za čiji je kiparski razvoj taj višemjesečni boravak u suprugovu krševitom zavičaju, gdje priroda i ljudi dijele jednaku surovost življenja, bio presudan. Godine 1963. Frano Šimunović postao je članom JAZU-a, a 1972. i laureatom Nagrade Vladimir Nazor za životno djelo. Veliku retrospektivu priredila mu je Moderna galerija 1978. koju je koncipirala i tekstom popratila Jelena Uskoković, muzejska savjetnica MG. Deset godina kasnije Moderna galerija i njezini djelatnici s golemom su zahvalnošću primili od autora donaciju njegovih slika (51) vrhunskog umjetničkog izričaja iz 70-ih i 80-ih godina prošloga stoljeća. Frano Šimunović do kraja je svoga života, a preminuo je nakon duge i teške bolesti 28. ožujka 1995., živio i radio s Ksenijom Kantoci u zajedničkom stanu, ujedno atelijeru, u Vončininoj ulici u Zagrebu.

Lit.

- Uskoković, Jelena. Frano Šimunović. Slikarstvo, crtež 1932. – 1977. (katalog), Moderna galerija, Zagreb, 1978.
 Gamulin, Grgo. Frano Šimunović (monografija), Galerija umjetnina „Branko Dešković“, Bol, 1988.
 Gotovac, Vlado. Šimunović. Predosjećaj sloma (katalog), Muzejsko-galerijski centar, Zagreb, 1992.
 Petravić Klaić, Đurđa. Ksenija Kantoci. Frano Šimunović. Donacija Modernoj galeriji (katalog), Moderna galerija, Zagreb, 2004.
 Zidić, Igor. Frano Šimunović (katalog), Adris grupa d. d., Rovinj, 2005.
 Rauter Plančić, Biserka. Ususret 100. obljetnici rođenja kiparice Ksenije Kantoci (katalog), Župa Rođenja B. D. Marije – katedrala, Trebinje i Muzej Hercegovine, Trebinje, 2007.
 Zidić, Igor. Ksenija Kantoci (katalog), Adris grupa d. d., Rovinj, 2010.

5. OGRADE (Mede IV), 1971-1973.
prešani ugljen, laviran/papir; 38 x 58 cm

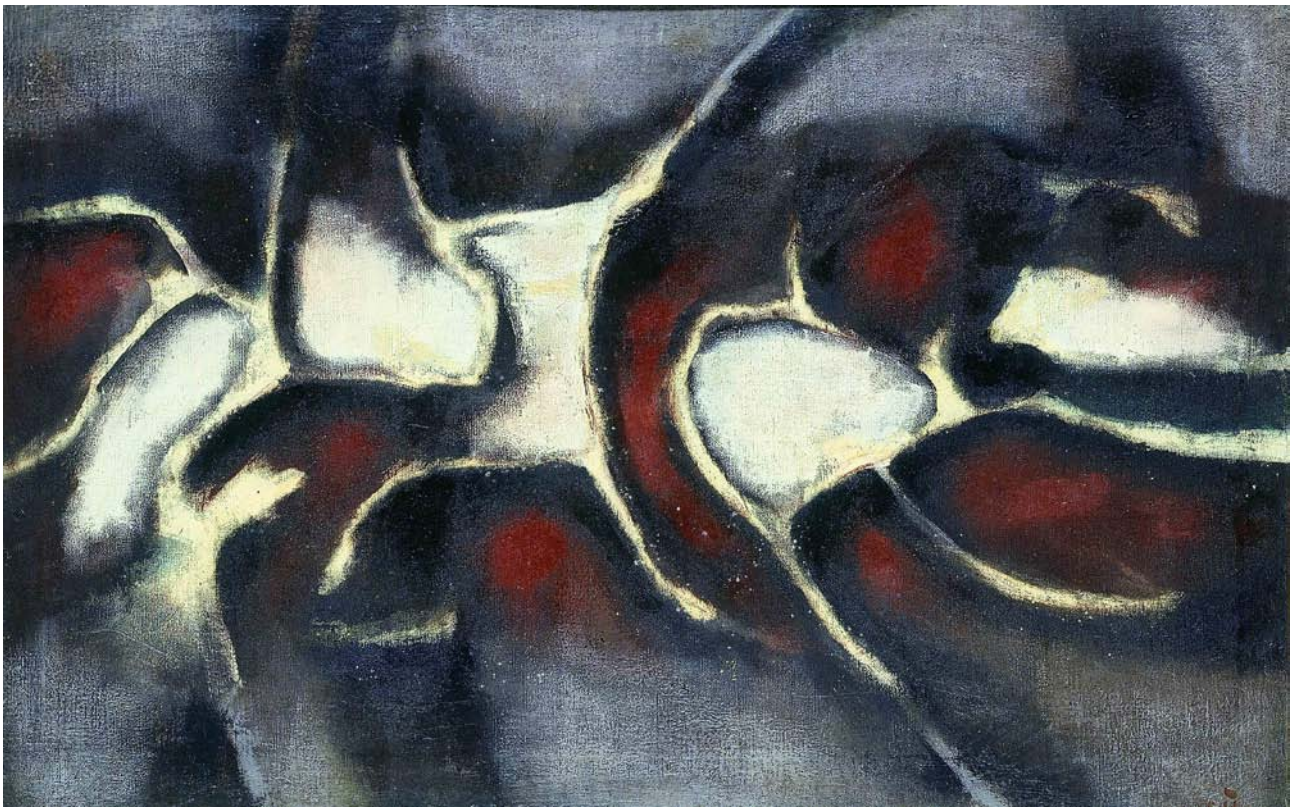
6. SANJANI OBLICI, oko 1971.
gvaš/papir; 8 x 13 cm

7. BAŠTINE, 1975.
tempera na kartonu; 16 x 20 cm

8. SPALJENE MEĐE, 1973.
ulje/platno; 120 x 172 cm

9. STARA PRIVIDENJA, 1973.
ulje/platno; 77,5 x 119,5 cm

10. STIJENJE IZ TAME, 1973.
ulje/platno; 107,5 x 130 cm

11. SVJETLOST U KAMENJARU, 1974-1975.
ulje/karton; 35 x 66 cm

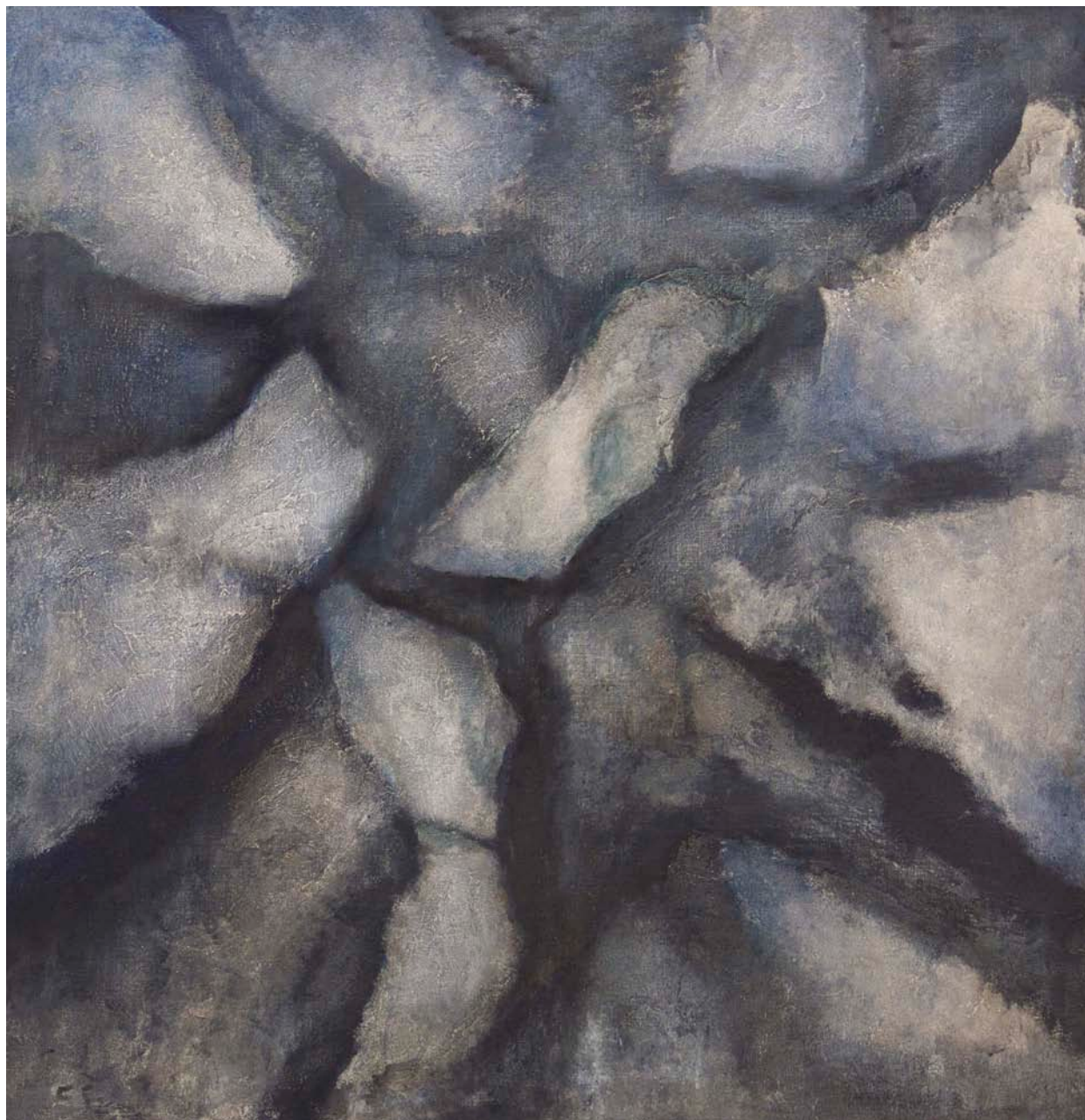
12. SAGORENA KRAJINA, 1977.
ulje/platno; 101 x 165 cm

13. TRAŽENJE ZEMLJE, 1977.
ulje/platno; 94,5 x 153 cm

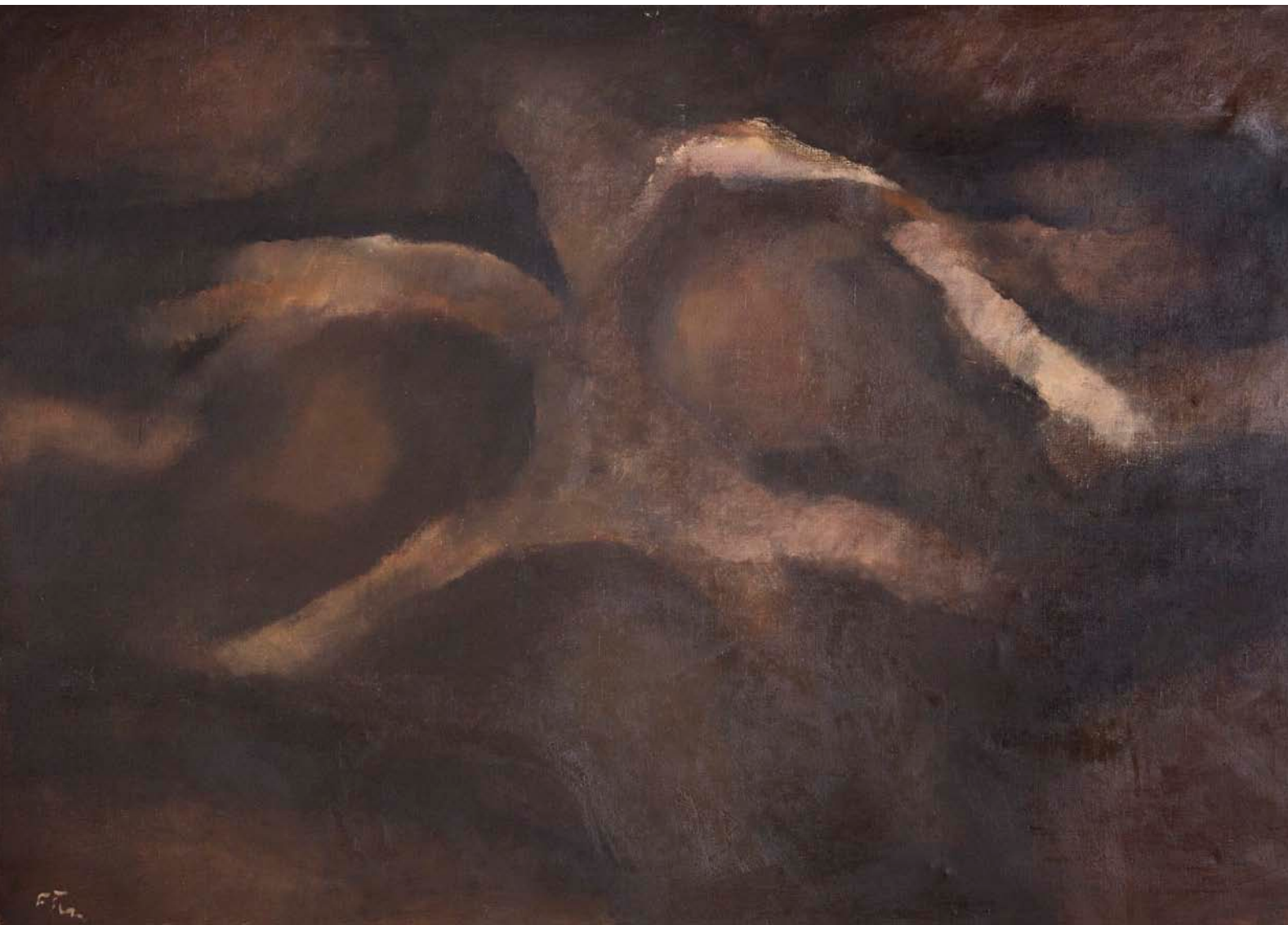
14. DOCI
ulje na lesenitu; 12 x 12 cm

15. KAMENJE VISINA, 1980.
ulje/platno; 124 x 118,5 cm

16. ZABORAVLJENI TRAGOVI, 1983.
ulje/platno; 74 x 122 cm

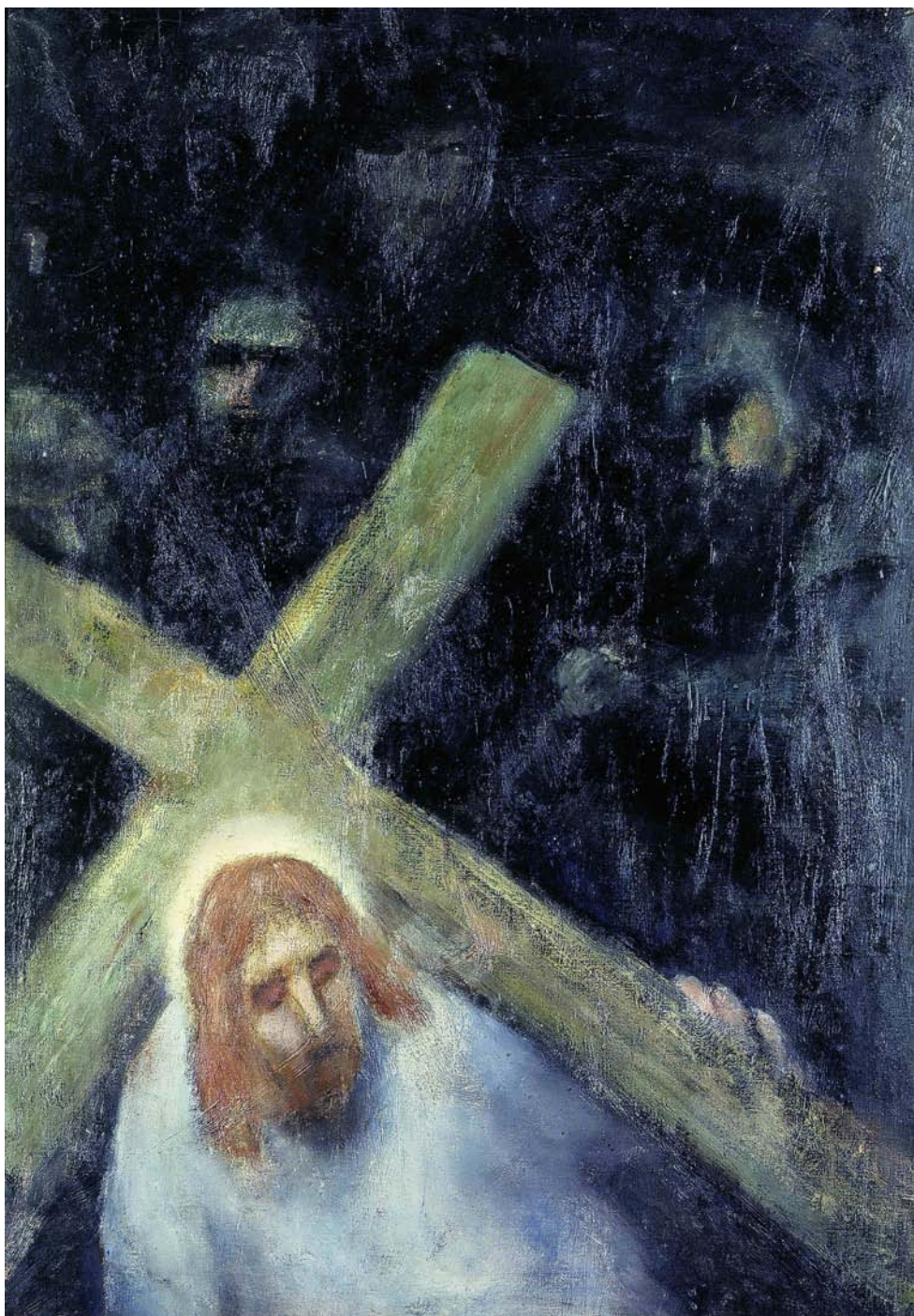

17. SJENE SKRIVENIH OBLIKA I., 1983.
ulje/platno; 112 x 131,5 cm

18. RAZMEDA, 1970.
ulje/platno; 130,5 x 190,5 cm

19. ISUS PADA POD KRIŽEM, oko 1985.
ulje/platno; 118 x 83 cm

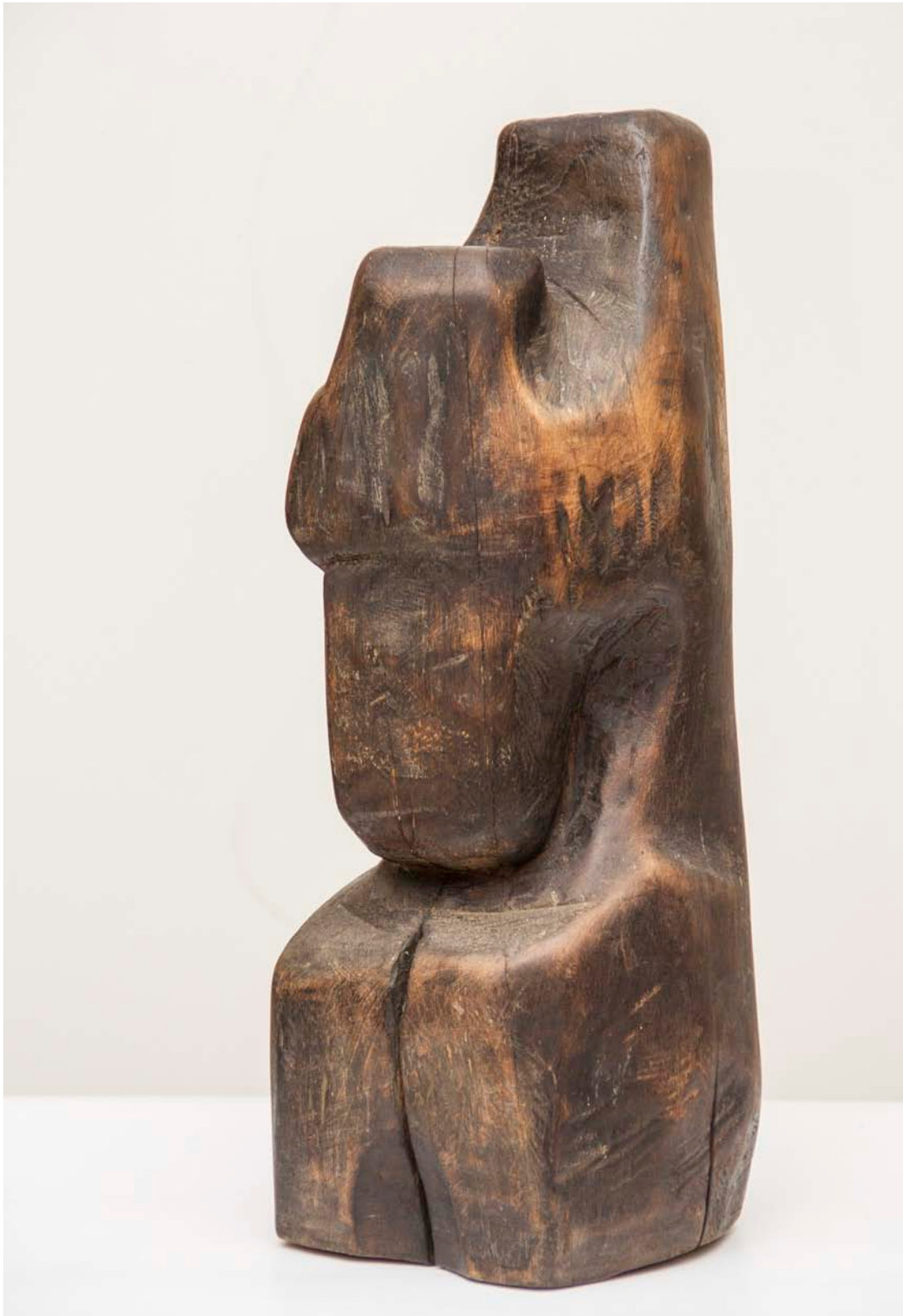
20. BOŽIĆ, 1985-1987.
ulje/platno; 34 x 52 cm

21. PORTRET FRANA ŠIMUNOVIĆA, 1951-1956.
bronca; v. 32 cm

22. DVIJE ŽENE, 1958.
bronca; v. 37 i 50 cm

23. MAJKA S DJETETOM, 1971-1973.
drvo; vis. 44 cm

24. ISUS PADA POD KRIŽEM, 1973.
terakota; v. 25,5 cm

25. VERONIKIN RUBAC, 1972-1973.
olovka, tuš, laviran/papir; 30 x 24 cm

26. GLAVA KRISTA, 1973-1974.
kamen; v. 22 cm

27. IGRA, 1973.
drvo; v. 65 cm

28. JAHČICA (EUROPA), 1974-1976.
drvo; v. 35,5 cm

29. JAHÁČ, 1974-1976.
tuš, laviran/papir; 14 x 10 cm

30. Jahačica, 1974-1976.
tuš, laviran/papir; 19 x 27,5 cm

31. SIZIF, 1977-1978.
drvo; v. 33 cm

32. SUĐENICE (DIMNJACI), 1981.
terakota; v. 21 cm

33. SUĐENICE (DIMNJACI), 1982.
kreda, tuš, laviran; 29 x 40 cm

34. JEZGRA, 1982.
terakota; v. 21 cm

35. SAPHO, 1976.
bronca; v. 18 cm

POPIS DIJELA

1. POTKOSA U STOLAČKIM DUBRAVAMA, 1970. - 1980.

ulje/platno; 65 x 80 cm

Umjetnička galerija HKS, Čapljina, inv. br. 010106

2. ŽENA IZ ZAGORE, 1955.

terakota; v. 32 cm

Zbirka umjetnina Mostarske biskupije, Mostar

3. SJECANJE NA GOYU, oko 1936.

ulje/platno; 120 x 66 cm

Umjetnička galerija HKS, Čapljina, inv. br. 010087

4. DAVNI TRAGOVI, 1980.

ulje/platno; 102 x 100 cm

Zbirka umjetnina Mostarske biskupije, Mostar

5. OGRADE (Međe IV), 1971. - 1973.

prešani ugljen, laviran/papir; 38 x 58 cm

Umjetnička galerija HKS, Čapljina, inv. br. 010107

6. SANJANI OBLICI, oko 1971.

gvaš/papir; 8 x 13 cm

Umjetnička galerija HKS, Čapljina, inv. br. 010034

7. BAŠTINE, 1975.

tempera na kartonu; 16 x 20 cm

8. SPALJENE MEDE, 1973.

ulje/platno; 120 x 172 cm

Zbirka umjetnina Mostarske biskupije, Mostar

9. STARA PRIVIĐENJA, 1973.

ulje/platno; 77,5 x 119,5 cm

Zbirka umjetnina Mostarske biskupije, Mostar

10. STIJENJE IZ TAME, 1973.

ulje/platno; 107,5 x 130 cm

Zbirka umjetnina Mostarske biskupije, Mostar

11. SVJETLOST U KAMENJARU, 1974. - 1975.

ulje/karton; 35 x 66 cm

Umjetnička galerija HKS, Čapljina, inv. br. 10007

12. SAGORENA KRAJINA, 1977.

ulje/platno; 101 x 165 cm

Zbirka umjetnina Mostarske biskupije, Mostar

13. TRAŽENJE ZEMLJE, 1977.

ulje/platno; 94,5 x 153 cm

Zbirka umjetnina Mostarske biskupije, Mostar

14. DOCI

ulje na lesonitu; 12 x 12 cm

15. KAMENJE VISINA, 1980.

ulje/platno; 124 x 118,5 cm

Zbirka umjetnina Mostarske biskupije, Mostar

16. ZABORAVLJENI TRAGOVI, 1983.

ulje/platno; 74 x 122 cm

Zbirka umjetnina Mostarske biskupije, Mostar

17. SJENE SKRIVENIH OBLIKA I, 1983.

ulje/platno; 112 x 131,5 cm

Zbirka umjetnina Mostarske biskupije, Mostar

18. RAZMEDA, 1970.

ulje/platno; 130,5 x 190,5 cm

19. ISUS PADA POD KRIŽEM, oko 1985.

ulje/platno; 118 x 83 cm

Zbirka umjetnina Mostarske biskupije, Mostar

20. BOŽIĆ, 1985. - 1987.

ulje/platno; 34 x 52 cm

Zbirka umjetnina Mostarske biskupije, Mostar

21. PORTRET FRANA ŠIMUNOVIĆA, 1951. - 1956.

bronca; v. 32 cm

Umjetnička galerija HKS, Čapljina, inv. br. 010157

22. DVIJE ŽENE, 1958.

bronca; v. 37 i 50 cm

Zbirka umjetnina Mostarske biskupije, Mostar

23. MAJKA S DJETETOM, 1971. - 1973.

drvo; vis. 44 cm

Umjetnička galerija HKS, Čapljina, inv. br. 010175

24. ISUS PADA POD KRIŽEM, 1973.

terakota; v. 25,5 cm

Zbirka umjetnina Mostarske biskupije, Mostar

25. VERONIKIN RUBAC, 1972. - 1973.

olovka, tuš, laviran/papir; 30 x 24 cm

Umjetnička galerija HKS, Čapljina, inv. br. 010060

26. GLAVA KRISTA, 1973. - 1974.

kamen; v. 22 cm

Umjetnička galerija HKS, Čapljina, inv. br. 010174

27. IGRA, 1973.

drvo; v. 65 cm

Zbirka umjetnina Mostarske biskupije, Mostar

28. JAHAIČICA (EUROPA), 1974. - 1976.

drvo; v. 35,5 cm

Zbirka umjetnina Mostarske biskupije, Mostar

29. JAHAIČ, 1974. - 1976.

tuš, laviran/papir; 14 x 10 cm

Umjetnička galerija HKS, Čapljina, inv. br. 010071

30. JAHAIČICA, 1974. - 1976.

tuš, laviran/papir; 19 x 27,5 cm

Zbirka umjetnina Mostarske biskupije, Mostar

31. SIZIF, 1977. - 1978.

drvo; v. 33 cm

Zbirka umjetnina Mostarske biskupije, Mostar

32. SUĐENICE (DIMNJACI), 1981.

terakota; v. 21 cm

Zbirka umjetnina Mostarske biskupije, Mostar

33. SUĐENICE (DIMNJACI), 1982.

kreda, tuš, laviran/papir; 29 x 40 cm

Zbirka umjetnina Mostarske biskupije, Mostar

34. JEZGRA, 1982.

terakota; v. 21 cm

Zbirka umjetnina Mostarske biskupije, Mostar

35. SAPHO, 1976.

bronca; v. 18 cm

Zbirka umjetnina Mostarske biskupije, Mostar

U UMJETNIČKOJ GALERIJU HRVATSKOG KULTURNOG SREDIŠTA DO SADA SU IZLAGALI

- IZLOŽBA – IZ ZBIRKE HRVATSKOG MODERNOG SLIKARSTVA I KIPARSTVA

iz donacije prof. Vjeka Bože Jaraka

RAĐANJE ULJUDBENOG ŽARIŠTA

21. prosinca-20. siječnja 2007

izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- BLAŽENKA SALAVARDA, ak. slikarica

MOZAICI B. SALAVARDE-plemeniti biljezi

novije sakralne umjetnosti

31. ožujka-30. travnja 2007.

izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- prof. JOSIP POLJAN, ak. kipar

ODRŽANA RADOST STVARALAČKOG ČINA U KIPARSTVU

28. rujna-31. listopada 2007.

izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- IRIS BONDORA DVORNIK, ak. slikarica

SLIKE KRIHKE TVARNOSTI I MAGIČNE IZGLEDNOSTI

28. rujna-31. listopada 2007.

izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- prof. JOSIP BIFFEL, ak. slikar

BOŽIĆU USUSRET.

23. prosinca 2007.-01. veljače 2008

izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- prof. FRANJO FRANCINA DOLENEC, ak. slikar

O USKRSU 2008.

19. ožujka -24. travnja 2008.

izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- prof. LJUBO LAH, ak. slikar

ulja, akvareli, gvaševi, crteži o 60. obljetnici

slikarova stvaralaštva

izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- JOSIP MARINOVIĆ, ak. kipar

PORTRETI, FIGURE I SKICE

20. rujna -18. listopada 2008.

izložbu priredio Đuro Vandura

- IZLOŽBA U POVODU OTKRIVANJA SPOMENIKA

IVI DULČIĆU

HRVATSKI UMJETNICI U POČAST IVI DULČIĆU

(Josip Biffel, Vladimir Blažanović, Franjo Dolenec,

Iris Bondora Dvornik, Zdenko Grgić, Ljubo Ivančić,

Željko Janeš, Ljubo Lah, Josip Poljan, Đurđa Gudlin Zanoški)

26. rujna 2008.

izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-prof. JOSIP POLJAN, ak. kipar

OTKRIVANJE SPOMENIKA

IVO DULČIĆ – HRVATSKI SLIKAR

27. rujna 2008., park u Čapljini

-ĐURĐA GUDLIN ZANOŠKI, ak. kiparica
RETROSPEKTIVA

20. prosinca 2008.-31. siječnja 2009.

izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-prof. KRUNO BOŠNJAK, ak. kipar

ZAUSTAVLJENI GOSTI

04. travnja-02. svibnja 2009.

izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-prof. ZLATKO UGLJEN, arhitekt

50 GODINA UMJETNOSTI GRAĐENJA

07. studeni -05. prosinca 2009.

-JOSIP BIFFEL, IRIS BONDORA DVORNIK,

FRANJO FRANCINA DOLENEC, ĐURO SEDER

BOŽIĆNA IZLOŽBA

19. prosinca 2009.-23. siječnja 2010.

Izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- Josip Biffel, Vasilije Josip Jordan, Josip Poljan,

Ljubo Lah, Blaženka Salavarda, Francina

Dolenec, Zdenko Grgić, Ante Despot, Radoslav

Viličić, Leila Michieli Vojvoda, Đuro Seder,

Slavko Šohaj, Zlatko Keser i Šime Vulas

POSTAJE KRIŽNOG PUTA U DJELIMA

HRVATSKIH LIKOVNIH UMJETNIKA

27. ožujka -24. travnja 2010.

Izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-OTVORENJE GALERIJE VJEKO BOŽO JARAK

GALERIJA MODERNE UMJETNOSTI PODKOSA U DUBRAVAMA

29. svibnja 2010.

izložbu priredili: Zlatko Ugljen projektant galerije i

Biserka Rauter Plančić

-prof. JOSIP BIFFEL, ak. slikar

BOŽIĆU USUSRET, slike i mozaici

18. prosinca 2010.-01. veljače 2011.

izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-prof. ŠIME VULAS, ak. kipar

USKRSU USUSRET, skulpture i crteži

16. travnja -21. svibnja 2011.

izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-TIHOMIR LONČAR, ak. slikar

OD PASTORALNOG PREMA SAKRALNOM

17. rujna -15. listopada 2011.

izložbu priredio Stanko Špoljarić

-prof. ĐURO SEDER

ZAGLEDANI U BESKRAJ

17. prosinca 2011.-21. siječnja 2012.

izložbu priredio prof. Mirko Jozić

-KATARINE ŽANIĆ MICHIELI, ak.slikar,
prof. VALERIJA MICHIELI, ak.kipar,
prof. LEILE MICHIELI VOJVODA, ak.slikar
UPRISUTNJENA SLUTNJA TRANSCEDENTALNOG
31. ožujka - 5. svibnja 2012.
izložbu priredio prof. Stanko Špoljarić

-prof. V. JOSIP JORDAN
JORDAN, izložba slika i ČETRNAEST POSTAJA KRIŽNOG PUTA
iz crkve sv. Frane oo konventualaca u Splitu
20. listopada – 17. studenoga 2012.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-Josip Biffel, Iris Bondora Dvornik, Bruno Bulić, Kruno Bošnjak, Zdenko Grgić, Ljubo
Ivančić, Đurđa Gudlin Zanoški, Želimir Janeš, Kuzma Kovačić, Zlatica Kovačićek
Poljan, Ljubo Lah, Stipo Ledić, Josip Marinović, Valerije Michieli, Omer Mujadžić,
Josip Poljan, Šime Vulas, Nikola Reiser, Đuro Seder, Stipe Sikirica, Slavko Šohaj,
Zlatko Šulentić, Marija Ujević Galetović
PORTRETI
u dvije hercegovačke zbirke likovne umjetnosti 20. stoljeća,
skulpture i crteži
15. prosinca 2012. – 19. siječnja 2013.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-prof. ANTON VRLIĆ, ak.slikar
USKRSU USUSRET
23. ožujka - 20. travnja 2013.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-IVAN MAREKOVIĆ, ak.slikar
IZGLED I SLUTNJA KRAJOLIKA
08. lipnja - 06. srpnja 2013.
izložbu priredio prof. Stanko Špoljarić

-prof. KUZMA KOVAČIĆ
RETROSPEKTIVNA IZLOŽBA SKULPTURA
14. rujna - 12. listopada 2013
izložbu priredili Biserka Rauter Plančić i Milan Bešlić

-TOMISLAV BUNTAK
SLIKE BOŽIĆU I OTKRIVENJU USUSRET
21. prosinca - 25. siječnja 2014.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-prof. KRUNO BOŠNAK, ak. kipar
SLIJEDITI NJEGA - KRIŽNI PUT
12. travnja - 10. svibnja 2014.
izložbu priredio Nikola Albaneže

-prof. ŠIME PERIĆ
SVEČANOST OBLIKA, slike i skulpture
12. rujna - 11. listopada 2014.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-TOMISLAV OSTOJA
SKULPTURE I SLIKE, iz donacije gradu Zagrebu
13. prosinca - 10. siječnja 2014.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-ZLATKO KESER
DUHOVNI TRAG CRTAČEVE RUKE
28. ožujka - 02. svibnja 2015.
izložbu priredili Biserka Rauter Plančić i Milan Bešlić

-UMJETNIČKA KOLONIJA ČAPLJINA
LIKOVNA KOLONIJA ČAPLJINA 2005.-2015.
19. rujna - 17. listopada 2015.
izložbu priredio Stanko Špoljarić

-STIPE SIKIRICA
KIPAR PJESNIŠTVA I PJESNIK KIPARSTVA
Božićna izložba u godini obilježavanja
300. obljetnice slavne obrane Sinja 1715.
19. prosinca 2015 - 23. siječnja 2016.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-prof. ZDENKO GRGIĆ
IZLOŽBA SKULPTURA, RELJEFA I SLIKA
USUSRET USKRSU 2016.
19. ožujka - 23. travnja 2016.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- PRVACI HRVATSKE MODERNE
Vlaho BUKOVAC, Menci Clement CRNČIĆ,
Branislav DEŠKOVIĆ, Oton IVEKOVIĆ, Gabriel JURKIĆ,
Ivan KERDIĆ, Ferdo KOVAČEVIĆ, Miroslav KRALJEVIĆ,
Frano KRŠINIĆ, Nikola MAŠIĆ, Celestin Mato MEDOVIĆ,
Ivan MEŠTROVIĆ, Robert Frangeš MIHANOVIĆ, Josip RAČIĆ,
Mirko RAČKI, Marko RAŠICA, Slava RAŠKAJ, Ivan RENDIĆ,
Bela Csikos SESSIA, Zlatko ŠULENTIĆ, Rudolf VALDEC,
Emanuel VIDOVIĆ
24. rujna - 22. listopada 2016.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

-USUSRET BOŽIĆU
DJELA HRVATSKIH LIKOVNIH UMJETNIKA
17. prosinca 2016 - 21. siječnja 2017.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- DESET GODINA ULJUDBENOG ŽARIŠTA
08. travnja - 06. svibnja 2017.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- MARIJA UJEVIĆ GALETOVIĆ
kiparica, slikarica, akademkinja
i umjetnica kojoj se svaki put posređi
23. rujna - 21. listopada 2017.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- SLAVKO ŠOHAJ
DONACIJE • ZBIRKE
16. prosinca 2017. - 20. siječnja 2018.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

- VELIKANI HRVATSKE MODERNE
24. ožujka - 28. travnja 2018.
izložbu priredila Biserka Rauter Plančić

Nakladnik: Založba kralja Tomislava - Čapljina

Za nakladnika: Stjepan Šutalo

Uredništvo: Vjeko Božo Jarak
Biserka Rauter Plančić
Mara Bošković
Stjepan Šutalo
Zdenko Vego
Perica Jurković
Dragan Vrankić
Nikola Krešić
Pero Marković

Koncept izložbe i postav: Biserka Rauter Plančić

Tekst: Biserka Rauter Plančić

Fotografije: Goran Vranić
Slavko Knežević
foto ANIGO
arhiva Ustanove Založbe Kralja Tomislava

Grafičko oblikovanje: Slavko Knežević
Perica Jurković

Tisak: Grafotisak, Grude

Naklada: 400 primjeraka

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

73/75.(083.824)
069.02:73/75]:061.4(497.6 Čapljina)''2018''(083.824)

RAUTER Plančić, Biserka

Sjećanje na Franu Simunovića i Kseniju Kantoci /
[koncept izložbe i postav Biserka Rauter Plančić ; foto-
grafije Goran Vranić, Slavko Knežević]. - Čapljina :
Založba kralja Tomislava, 2018. - 54 str. : ilustr. ; 21 cm.
- (Založba kralja Tomislava ; 40)

ISBN 978-9958-576-21-8

1. Umjetnička galerija Hrvatskog kulturnog središta
(2018 ; Čapljina). - I. Plančić, Biserka Rauter vidi Rauter
Plančić, Biserka
COBISS.BH-ID 26274822